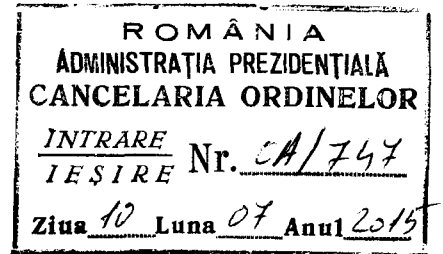

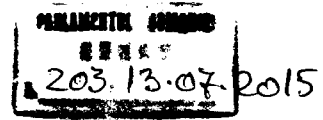
ROMÂNIA

I 1614
13.07.2015

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 10 iulie 2015

Domnului Călin Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului

Domnului Valeriu Ștefan Zgonea
Președintele Camerei Deputaților

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată, formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE **asupra** **Legii pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind** **Statutul deputaților și al senatorilor**

Legea pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor are ca obiect de reglementare instituirea unei indemnizații pentru limită de vârstă acordată, la momentul împlinirii vârstei standard de pensionare, atât deputaților și senatorilor aflați în exercitarea mandatului, cât și celor care au avut calitatea de parlamentar anterior instituirii acestui drept. Absența oricărei fundamentări a rațiunii instituirii acestui drept, precum și caracterul excesiv și discriminatoriu al acestuia impun reexaminarea de către Parlament a Legii pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor pentru considerentele prezentate mai jos.

În ceea ce privește fundamentarea noii reglementări, această indemnizație are - potrivit expunerii de motive - *un rol compensatoriu pentru perioada de activitate parlamentară, justificat de gradul sporit de responsabilitate și de interdicțiile și incompatibilitățile ce decurg din statutul deputaților și senatorilor similare celor impuse magistraților*. În opinia noastră însă, drepturile speciale instituite de legiuitor pentru magistrați ori alte categorii de personal au la bază, pe de o parte, contributivitatea acestora pe parcursul întregii lor cariere, iar pe de altă parte, nevoia statului de a asigura în serviciile publice un corp de profesioniști care, în absența acestor beneficii, prin expertiza și experiența acumulate ar putea fi tentați să părăsească serviciul public. Or, această rațiune nu poate subzista în cazul parlamentarilor care, în virtutea mandatului reprezentativ, au o relație cu alegătorii pe care, în mod liber și acceptând rigorile demnității publice, aleg să îi reprezinte.

În al doilea rând, considerăm că indemnizația pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor este de natură a crea confuzii cu privire la natura juridică a acestui drept. Astfel, prin faptul că dreptul la această indemnizație se naște la momentul îndeplinirii condițiilor vârstei standard de pensionare prevăzute de Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice s-ar putea înțelege că această indemnizație este asimilată cu o pensie. Spre deosebire de pensie - indiferent dacă aceasta este stabilită potrivit legii generale sau altor legi speciale - dreptul introdus prin legea transmisă la promulgare nu are însă ca temei, nici măcar în parte, vreunul dintre principiile ce stau la baza stabilirii pensiilor, fiind lipsit de orice legătură cu contribuția la sistemul de asigurări sociale.

Pe de altă parte, instituirea acestui drept este legată de exercitarea unei funcții de demnitate publică, respectiv cea de parlamentar, cuantumul indemnizației fiind calculat ca produs al numărului lunilor de mandat. Din această perspectivă, și având în vedere faptul că indemnizația pentru limită de vârstă nu este legată de o contribuție la sistemul de asigurări sociale, aceasta apare cu atât mai mult ca nejustificată cu cât pentru perioadele respective parlamentarii în cauză au beneficiat ori beneficiază de indemnizații lunare pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului. Așadar, dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă poate fi considerat un drept arbitrar și aleatoriu instituit deoarece, pe de o parte, acesta se naște la împlinirea vârstei de pensionare (element fără relevanță pentru mandatul de parlamentar, a cărui exercitare nu este condiționată de vârsta de pensionare), iar pe de altă parte, nu are în vedere nici importanța demnității de parlamentar de vreme ce cuantumul său se acordă în limita a trei mandate deținute.

În al treilea rând, fiind un drept instituit în considerarea calității de parlamentar, indemnizația prevăzută de legea transmisă la promulgare instituie un tratament juridic diferențiat pe criterii de vârstă pentru parlamentarii aflați în exercițiul mandatului. Astfel, unii deputați și senatori, respectiv cei care au împlinit vârsta de pensionare, vor beneficia în exercitarea mandatului de drepturi suplimentare față de ceilalți parlamentari. Așadar drepturile bănești cuvenite unui parlamentar, potrivit legii, vor fi diferite după cum aceasta a împlinit vârsta de pensionare sau nu, aspect ce intră în contradicție cu dispozițiile art. 69-72 din Constituție, care prevăd un statut nediferențiat între membrii Parlamentului.

În al patrulea rând, pentru mandatele incomplete, indemnizația pentru limită de vârstă urmează a se calcula proporțional cu perioada de mandat efectiv exercitată, dar nu mai puțin de 6 luni de activitate parlamentară. În lipsa precizării caracterului de continuitate a celor 6 luni de mandat se poate deduce că legiuitorul recompensează activitatea sporadică, inclusiv desfășurarea acesteia în mandate diferite, cu singura condiție a însumării a 6 luni, fie chiar și neconsecutive. În raport cu durata mandatului, astfel cum este stabilită de art. 63 alin. (1) din Constituție, termenul de 6 luni apare ca derizoriu și în contradicție cu jurisprudența Curții Constituționale ce a statuat că *asigurarea unei indemnizații și a altor drepturi de natură să prevină deturnarea opțiunii politice către interese de ordin personal poate apărea ca o garanție a independenței parlamentarului. În aceeași măsură însă obținerea unor astfel de drepturi nu trebuie să constituie criteriul obținerii unui mandat parlamentar, ceea ce ar reprezenta, de asemenea, o îndepărtare de la scopul existenței acestuia.* (Decizia Curții Constituționale nr. 105/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 13 martie 2012).

Nu în ultimul rând, considerăm că dispozițiile referitoare la excluderea din sfera beneficiarilor indemnizației pentru limită de vârstă a parlamentarilor care au fost condamnați definitiv pentru comiterea, în calitate de deputat sau senator, a unei infracțiuni de corupție prevăzute la Titlul V, Capitolul I din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, ar trebui corelate și cu dispozițiile ce reglementează încetarea mandatului de deputat sau de senator datorată pierderii drepturilor electorale prin hotărâre judecătorească definitivă sau incompatibilității (art. 7 alin. (1) lit. c) și e) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, cu modificările și completările ulterioare). Astfel, un deputat sau un senator căruia i-a încetat mandatul pentru motive ce îi sunt imputabile nu va putea beneficia de indemnizația pentru limită de vârstă, ceea ce în opinia

noastră răspunde, cel puțin, exigențelor de ordin moral ale exercitării mandatului de parlamentar. Pe de altă parte, excluderea de la beneficiul acestui drept doar a parlamentarilor care au fost condamnați definitiv pentru comiterea în această calitate a unei infracțiuni de corupție prevăzute de noul Codul penal (Titlului V, Capitolul I din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal) nu își găsește justificare, cu atât mai mult cu cât de acest drept urmează să beneficieze și acei senatori ori deputați cărora le-a încetat mandatul ca urmare a unei condamnări definitive pentru o infracțiune incriminată de un alt text de lege. Din această perspectivă, este cel puțin paradoxală posibilitatea acordării acestui drept parlamentarilor care au fost condamnați pentru o infracțiune de serviciu sau chiar de corupție în temeiul vechii legi penale.

Având în vedere necesitatea clarificării aspectelor de mai sus și ținând cont de competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicit reexaminarea Legii pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS**